

Jag har blivit väldigt rörd av en grej som jag vill dela med mig av, men allting börjar ju egentligen med någonting som du också är väldigt bekant med.

Det är ju det här med att ta hund. Jag har ju gassat ny på området här på 10-9 månader och under sommaren och hösten och vintern så måste jag faktiskt säga att det har varit rätt kusligt.

Både jag och mandag på varsitt håll, det var så skönt när vi möttes i det här, vi kunde prata om det egentligen, så har vi då googlat när får en hund personlighet.

Jag har googlat många gånger på, är alla hundar melancholiska?

Jag vet, det är exakt så, det som jag också har varit inne på, jag vill nog in till djuret, men lyckas inte. Jag skulle vilja hitta honom alltså, men jag hittar ingenting.

Men jag får bara fråga, för det verkar finnas två typer av hundar man ska förenkla. De dumglöda och de som source plickar ut i horisonten.

Ja, dumlästnad ska jag säga att min hund är.

Det är någon tredje varje hund då?

Ja, han är helt klart dum och han är verkligen inte glad, men det finns stunder när man hoppas på saker.

Jag kan se bland annat drömma mardrömmar, då han anvett där på nosen och rycker vid benden och gnäller lite i sömnen.

Då kommer livet genom?

Då känner jag att där är han, där är någon i alla fall. Han är någon och sen så klappar jag på honom och vissjar och väcker honom försiktigt och säger,

Du är bara en dröm gubbis och när han vaknar då är han ju samma dumma djur som han var innan han somnade.

Då kommer sargen tillbaka?

Ja, sargen tillbaka ja och ibland så kan jag då även smussa till honom, till exempel rå köttfärs som jag går och jag smyger då med den här klumpen i handen till hallen

och sen säger jag, nu ska du få spaka på någonting som är jättegott.

Ja så äter han då, han äter ju men det är inte med någon större glädje än den han visade när han äter hundfoder, alltså det är samma dumma tuggande liksom.

Alltså när kan man hitta honom, när hittar man honom?

Ja men det är det här jag menar med med sorgsenheten, det är nästan som att de har levt tidigare liv, då det var lite roligare och det har väl gjort med att hela situationen, hela upplägget är onaturligt, att de ska vara instängda i en lägenhet.

Det är ju fel, det är ju grundfel, alla vi som har hund, begår ju någon slags etiskt brott.

En varest som vill vara ute och springa på vidderna i Skottland, ska sitta och speja ut i nummer ett fönster, stora delar av dagen.

Ja i så fall är det ju otroligt sorgligt.

Men om man du accepterar att det är så, hunden är fast här, så vet jag ju att det finns ju hussar och mattar som är väldigt pesta i sina djur, alltså de kan dö för gyckarna så att säga.

Ja du är inte där ännu?

Nej men jag är inte där, men jag tror att jag har kommit på vad det är, det handlar nog inte om att vänta på någon personlighet, den kommer ju inte, alltså Fonsi är Fonsi.

När det är någon på dörren så ylar han till, som alla andra hundar.

Alltså han ligger vid mina fötter när jag sitter och skriver och han kommer att häsa på mig när jag kommer hemifrån jobbet.

Men håller han på kursen då glädje?

Nej, nej, nej, nej.

Ja det är en gammal skäl.

Ja, jag lyssnade på, eller jag hamnade framför ett klipp på Youtube som jag började gråta.

En gammal intervju med Jimmy Stewart, vad har vi på honom?

Jag har hållit åt stjärna från 50-talet.

Ja.

Kanske mest känd för What a Wonderful Life?

Ja, det var väl han i Rare Window, histkockfilmen.

Jo, den spelade Rullstorsbudden.

Ja, just det.

Nån slags 50-talets Tom Hanks, kanske man ska säga.

Ja.

Alltså ingen farlig edge direkt.

Nej, men en jävla skärm helt enkelt.

Och en gentleman.

Och här är han då lite äldre.

Det är väl sen 70-tal kanske.

Och han kom till studio precis tillsammans med att hans hund har dött.

Och han har då skrivit en liten dikt om den här hunden som heter Beau.

Och så läser han upp den dikten.

Det är säsant att lyssna på publiken som först är garvar.

Men sen förstår han mig långsamt att det här är ju en livssorg.

Det är den stora sorgen som han berättar om.

Den är tre minuter lång.

Du kommer tycka att det är för långt.

Men jag tycker att det är ändå kämpa för att vi inte kortar ner den här.

Man måste lyssna på den.

Det tidigare är att det är Beau.

Det är ditt namn.

Han aldrig kom till mig när jag kallade mig,

unless jag hade en tennisball.

Eller han kallade mig.

Men mest är han inte kommit alls.

När han var jämfört har han aldrig lärt att hitta, sitta eller stanna.

Han gjorde saker på hans mål.

Disciplin var inte hans bag.

Men när du var med honom,

var det säkert inte att dra.

Han gick upp en rövbost bara för att hitta mig,

och när jag kallade honom kallade han mig.

Han fick många folk från dag till dag.

Det var sin favoritbostighet.

Han kallade mig när tennisbostigheten var uppe,
och jag hade gickat honom en gång,
och han kallade mig under vägen med sin nors,
och jag kallade mig ut med en lösning.
Men förra lång tid hade han tagit av ballen,
och han hade inte tid att sitta i sin rövbostighet.
När jag kallade honom kallade han på vår väg
och kallade honom med sin rövbostighet,
och när jag kallade honom kallade jag sin rövbostighet,
och jag kallade honom och han kallade honom,
och jag kallade honom ut med sin rövbostighet,
och jag kallade honom med sin rövbostighet,
och jag kallade honom med den som var.
Han hade tid att sitta i sin rövbostighet,
och han hade den här skäl
av övriga, av liv, av många saker.
Han hade tid att ha mig nere.
Nu är han död.
Och när jag kallade honom
och kallade honom på vår väg
och kallade honom med sin rövbostighet,
och jag kallade honom med sin rövbostighet,
och när jag kallade honom,
när jag kallade honom med sin rövbostighet,
och jag kallade honom med sin rövbostighet,
och han var inte där.
Jag har vänt att det inte var så.
Jag hittade alltid en övriga dag
med honom.
Femma.
Jo men otroligt sorgligt också.
Vartå sorgligt?
Men för att mena, Jimmy Stewart skulle aldrig
komma dit, det skulle ju aldrig hända
att han kom dit och sa,
Can I read a poem about my son
named Bo?
Det skulle vara för nära.
Det är den generationens män som aldrig vågade öppna upp för mycket.
Och det är därför att du blir så sorgligt för att under varenda ord han läser det så ligger den verkliga sorgen.
Alla de här människorna som han aldrig vågade komma riktigt nära.
Lika nära som han kom hunden.
Det är därför han gråter.

Det är ett reserbolag som vi vet nog de flesta.

Ja, inte vilket som helst. Ett av världens största.

Förra måren när vi var unga. Då köpte man ibland en flygstol och så kunde man då komma till ett hotell.

Nu är det ju en helt annan sak att gå in på Tuvis hemsida.

Till exempel när man är sugen på storstad.

Då kan man välja olika typer av resmål och städer och avgångar reslängder och upplevelser och så vidare.

Och eftersom man då bokar allting enkelt på samma ställe hos Tuvis så får man en extra trygghet i form av paketreserlagen.

Ja, och nu har det också ett paket som är anpassat bara för oss som bor i Norden som heter Tuvis Blue Village.

Alla Tuvis Blue Village hotell ligger alltid precis i anslutning till havet.

Jag älskar också det här att de har som ambition att sudda ut gränsen mellan ut och inne.

Oavsett om man vill leka eller sport eller hänga så ser man då hur havet och stranden omärkligt glider över i mysiga lounges och i poler och restauranger.

Ja, så man kan alltså generellt gå in på Tuvis och se på utbudet, se på paketen eller om man vill så kan man sätta upp på en egen paketresa.

Till exempel då en storstad och då kan man välja mellan massor av resmål, städer, avgångar, reslängder och upplevelser.

Ja, gå in på tuvis.se och boka din resa nu.

Tack Tuvis!

Vi är sponsor av Lyco.

Just det.

Det är gränslöst stora varuhuset för skönhetsprodukter och för skäggmänniskor.

Alltså, vi söker oss dit. Vi med skägg.

Ja, jag vet. Men nu är det då slutsprättsskägg. Det är ju hockey, alltså slutspräder är hockey.

Idén är då att spelarna, de rakars inte för en slutsprätte över för när man har åkt ut eller vunnit.

Är det någon slags skrock eller?

Ja, precis. Och det här tar nu fansen efter.

Så att hockey, som fansen, de rakars inte heller.

Därför är det nu, liksom, det en jävla tryck på Lyco.

Ja, för det är viktigt. Man kan inte bara ha skägg. Man måste vårda skägg.

Ja, är det så här? Antingen så har du skägg och vårdare eller så avstår du.

Då är det helt rätt. Man kan liksom inte låta det växa ut och tro att det bara ska funka utan ta hand om det.

Ja, du tänker på skäggolja till exempel.

Ja, till exempel. Bara för att visa vidden av nästan en galenskap i vidd som Lyco rymmer.

Om man söker vår skäggolja på Lyco, det är alltså 148 produkter.

Ja, men det kanske inte alla som fattar det här. Vad gör, vad är det skäggoljan för? Det kanske är värt att nämna.

Det ingisserar ju liv i skägget.

Ja, det är fukt och näring, alltså så att huden och skägget mår bra och man får också en lyst.

Men det är också framför allt det när jag låter mycket skägg växa. Så blir jag till slut klig och

skäggoljan tar bort kladan.

Ja, och in själva på lyco.com. Tack Lyco!

Vi är sponsorna av Allandia, Allandia båtförsäkring och det är faktiskt en jävla slump som Amande nu har tjatat på mig i tre veckor kanske och säger då att det här är sommaren då vi skaffar en båt. Eftersom vi då är fast lite på i Stockholm under vår och sen våren och tidigare höst.

Du menar fast i bemerkelsen barnen har skola.

Ja, barnen har skola och det är för långt att åka den här långa gottlandsresan och därför tycker du att vi borde skaffa en båt då.

Jag har ju haft en båt förut, en Nimbus, men jag avbröt alltihop vad jag har haft som jag helt enkelt inte.

Jag var inte skicklig nog på skön. Jag känner mig inte säker. Du fattar vart jag vill komma.

Ja, att säkerhet på skön är Allandias kärkepp.

Ja, alltså de har ju ett mentorprogram. De kallar det för Allandia Bryggen eller hur?

Ja, där skössugna nybörjare kan kopplas ihop med mentorer, alltså erfarna av båtprofiler. Det är ju väldigt smart alltså.

Ja, det är verkligen. Om man just har skapat sig en båt men man kan ingenting om skön eller om skövet eller om livet för skön.

Så får man hjälp då av de här profilerna. Jag vet att en av dem är ju Komikern och båtälskaren.

Han kommer då lära en allt han vet om skön. Så det gäller andra ordet att ansöka snabbt.

Ja, jag tror att Apelkvist kommer vara bara populär. Bland de andra mentorerna finns en sjökaptan och andra legender i båtvärlden.

Gå in på allandia.se, snestökt Bryggen och ansök senast den fjorton.

Gör du nu inte sen?

Och om du redan nu är en båt så uppmanar vi er att se över din båtförsäkring med detsamma.

Tack, Allandia!

Tack!

Hej hej!

Det har varit svåra dagar tycker jag när våren kommer till stan.

Men jag vet inte, det är ju väldigt individuellt eller?

Vad menar du?

Det kanske är för mycket att ta in det här när våren kommer.

Har våren liksom, finns en antidan till vår i Sverige?

Nej men jag vet inte, vi har ju vår steg med barnen där vi letar efter vår tecken.

Det första tecken är att vi kan se solen någonstans på natustak när vi åkte i skolan klockan 8.

Ja, det har jag inträffat.

Och det andra är ju då att vi kan se knoppar.

Det har jag också inträffat.

Tusillago?

Ja, och sen så är det då små blommorna i de solvända ängsbackarna i humlan.

Men det är alltså två decimeter snö här.

Det är inte så mycket vår känsla.

Men hur var det för dig när det var liten?

Sände du också då någon slags ofällös längtan inför de här himlarna?

Ja, jag minns.

Om man inte vet vad man ska göra av det liksom?

Ja, jag har väldigt starka minnen av att man åkte i cykel och att solen skedde.

Och att de inte hade fått bort allt sandet från gatorna som hade ledat på snön.

Så snön var borta, men sandgripset då kvar.

Så man åkte och det här speciella ljudet när decken åkte över det här gruset.

Det har jag liksom otroliga minnen av.

Ja men det är inte svartvitt, jag säger inte att jag grips av sorry på våren.

Det är bara väldigt mycket.

Det kan jag också vara så, eller jag tror också att det är påtagligt för mig att de där himlarna inte riktigt är tillgängliga.

Jag tror faktiskt att det är lite det här med...

Eller så bara har det varit så det här året.

Men jag påminns om att vi har ett barn med en diagnos.

Det är nånting med allt som händer där ute som man inte riktigt kan ta del av.

Jag kom och när du och jag blev intervjuade av alla de här tidningarna inför tioårsjubileet så frågade ju, nästan varje journalist frågade ju

varför lämna sig inte, eller varför lämna du inte ut med av ditt privatliv?

Som Alex.

Ja det var också sådana frågor från den svenska dagbladet när de hade det svart på vitt, att jag var mer personlig och du var mer som teoretisk.

Och jag tycker att jag kan känna att jag måste tygla en irritation mot de här journalisterna.

Men det kanske är bara jag.

Jag tänker att det finns mellan raderna och ibland uttalat.

Att vårt liv präglas så mycket av det.

Att ta ett barn med funktionsnedsättning.

Och det kan man inte prata om i podden.

Jag är med hansyn till honom.

Och det är ju problemet, det är ju verkligen allt präglas av det.

Det är ju som du vet, det är ju som en luft som man andas dygn ut runt.

Och jag tycker att det blir någonting särskilt då när de här himlarna har ett...

Det är något läfte där som man inte får köra in i, de här rosa himlarna.

Som lockar men man vet inte vad man ska göra av dem.

Och jag var på väg från skolan och ännu ett möte hem igår eftermiddag.

Eller igår kväll.

Tidig kväll.

Körde hemåt och såg de här himlarna.

Och så såg jag på sanset Boulevard, så såg jag tusen pärs.

Utan för Mel's drive in.

Alltså massor av människor.

På gatan, på parkeringsplatsen, folk så stod i kö.

Känner du till Mel's drive in?

Nej vad är det?

Ja det är en ganska känd, alltså en diner med femtiotal's tema.

Som man använt sig i massa lång filmer.

[Transcript] Alex & Sigges podcast / 570. Glömma men inte förlåta

Filmer som ska utspela sig på femtiotalet.

För att det är jukeboxer och du vet hur ute jag dukar dig gärna och så vidare.

Och jag blir nyfiken så klart.

Jag parkerar in till folkmassan.

För man undrar hur vad fan händer.

Och nästan redan där, bara genom att titta på personerna som stod runt Mel's drive in...

Så hade man kunnat lista ut varför någonting.

på deras frisyrier, deras minkning, 50-talsklänningarna.

Men jag hörde ju också ur högtalarna, Lana Del Ray.

Och jag förstod att Lana Del Ray skulle ha ett så kallat listening party på Mel Steiner.

Alltså, det är ju mer vanligt att skärnor eller musiker har lyssningspartys när de släpper skiva.

Och det är väl ganska kongenialt att Lana Del Ray ska ha en lyssningsparty på Mel Stryvin.

Eftersom hon hela hennes aura är väldigt mycket 50-tal.

Vad har vi på Lana Del Ray?

Nej, jag... Frågar man inte.

Jag har ingen aning.

Men du vet att hon är väldigt känd i alla fall.

Jag har hört namnet på något sätt.

Jag tror du skulle gilla hennes musik.

Hon är inte bara musiker, hon har ju verkligen byggt ett universum.

Allt hon ger ifrån sig, ner till minsta Instagram-bild och varandra musikvideo.

Allt hänger ihop.

Det har en väldigt tydlig atmosfär.

En amerikansk ensamhet.

50-talsbetonad melancholi.

Hennes person är en abro på hundarna som pratar om att hon är en gammal, gammal skäl.

Det är nästan som att hon alltid har funnits på den sätt. Som att hon stannade i åldern 1953.

Som att hon bär på nån slags hemlighet.

Det är väldigt mystisk, esoterisk musik.

Och jag har ju där, när jag kommer där och så parkerar där så har jag ju ganska skyddslös också för att man har varit på den här jävla kvartsamtalet.

Eller ytterligare ett möte på skolan.

Och man har ju inget skydd då.

Som alla föräldrar kan känna igen sig i delvis så.

Att ingen tackar den.

Att ingen tackar den?

Nej.

Eller det som är den största achievement i livet.

Det sker ju under radar.

Ja ha, att du med barnen tackar ju inte än.

Och det är ingen annan heller för oss.

Nej, möjligen får man kritik tvärtom för att man inte lyfter upp den överrödar i en poddkost.

Att gå genom livet år efter år och dra en säck med stenar.

Och ingen, men det är ju livet så är det ju för alla.

Det är ingenting man riktigt kan, man får då en, man vet att barnen, alltså stenarna kanske älskar den.

Men det är ju nästan saken värre därför att det är så jobbigt att släpa på stenarna att man orkar inte alltid ta in det.

För om man känner efter stenarnas kärlek så blir man ju rubbad.

Och det går inte för att man måste fortsätta framåt och vara stark.

Och dessutom, i mitt fall just nu så är det ju så, jag har ju inte jobbat såhär mycket sen 90-talet, alltså sen internetåren.

Ja, noterat det.

Jag har jobbat alltså 18 timmar, 20 timmar om dygnet, för jag ska egentligen göra lång film för Netflix.

Det är väl otroligt, jag har väntat på att du ska berätta, jag har ju veta om det här ganska länge.

Jag har varit så irriterad på att du är så lojal mot de här jävla filmbolagen, vad fan, det är bara att berätta.

Ja, det är ju farligt att jag har viss arbetsmoral.

Men vänta här nu, det har varit klart länge, det har varit klart i flera månader.

Nu ska vi på en bröst spela in några veckor.

Jag förstår inte din plan, du menar att jag borde då säga till SF och till Netflix att jag håller inte mer om att det här ska offentliggöras i april.

Jag tänker gå ut själv och säga det. Vad känner jag på det?

Ja, de håller dig i kopplet och du har inget mot det.

Jag tänkte också, du om någon vet ju hur länge jag har väntat på det här. Jag vill inte skabla bort någonting.

Nej, men jag är väldigt glad för din skuld, det är otroligt.

Ja, för jag har väntat på ett manus som ska passa mig, som Ikele Hamilton har skrivit då.

Ja, jag läser det, det vet du ju.

Ja, det är otroligt fint. Det passar dig också, tror jag.

Det är fint att du säger det. Jag tror att det har den här typen av intensitet som jag alltid letar efter i film.

Du vet när filmer där man tar strypgräpp på publiken från ruta ett och inte släpper taget.

Man slarvar inte bort en scen och Mykele Hamilton är så duktig på just det där.

Besattigheten och förälskelsen och sorgen i att vara tonåring. Manuset har ju allt det där.

Så det blir en spännande tid nu att spela in den.

Men det jag skulle komma till var att angående arbetsbördan att om då möten har börjat klockan ett på natten eller i tid

och så tuffar ju på sen då genom natten.

För det är möten med svenska fotografen, klippare, skådes och så vidare.

Jag pratar om att vara spread thin som det heter. Det är ju jävligt bra amerikanskt uttryck.

Att man är alltså utbredd tunt.

Vad betyder det?

Om du tar en smörklick så ska du breda sju makor. Då blir det ju väldigt thin spread.

Man är i tunn hud när jag sitter där under de rosa himlarna och hör Lana Del Rey musiken.

Jag ser de här unga ansiktena. Det blir ju för mycket.

Det är lite som att se dem genom en bur. De är där ute i vårkvällen.

De är nära den här himlen. Dels det.
Och dels är ju inte min son där med de andra ungdomarna.
Varför inte han där?
Det är då som det brister för mig.
Och jag ska berätta då vilken exakt vilket ögonblick.
För det är en rad då i en av låtarna.
You don't ever have to be stronger than you really are.
When you're lying in my arms baby.
You don't ever have to.
Du behöver inte vara starkare än du är.
Man har ofta hört du behöver inte vara starkare än du är.
Men hon tar ett steg längre på något sätt.
Alltså det räcker bra med att vara ditt maximala starkaste.
I så jävla tungt.
Hon sjunger också.
Det håller jag inte riktigt med om. Hon sjunger sedan.
Jag har hört att kriget är över om man verkligen vill det.
Där har jag med att hon har inga barn med diagnos.
Alltså det är ju det som är problemet att kriget är ju aldrig över.
Det är inget runt i så många år.
Men det börjar bli sent att jag tänker att jag borde åka hem.
Men jag känner att jag inte orkar. Jag behöver inte vara starkare än jag är.
Jag vill ta en paus nu.
De får bli ärgade hemma.
Du kan tänka dig ett ganska fin stund.
Det är ju också 25 grader eller nånting på kvällen.
Jag kanske kommer träffa Landel Ray i kväll.
Jag är beredd att sitta här ett tag.
Jag sätter på en intervju med Landel Ray på Stereon.
För att peppa upp mig.
Jag lyssnade bland annat på en intervju med Rolling Stone Magazine från förra veckan.
Hon berättade att det är lite av en vändpunkt för den här nya skivan.
Att hon ska gå från den där gamla skälen.
Personen med den gamla skälen som hon hållit på med tidigare.
Och leta andra delar av sig själv. Hon har kommit i kontakt med ungdomligare sidor av sig själv.
Det hände någonting, en vändpunkt berättade hon om.
Och det var så hon fick idén om att göra den här ungdomligare skivan.
Lana Del Ray hade inte felt enthusiastic for more than a decade.
Her career didn't feel exciting to her like it used to.
Everything felt like a test.
This went on for a long time, she says, but it's over now.
It ended three months ago, actually.
She and her younger brother went to a mall in the valley to shop.
It was a slow day of total serenity.

The winter skies were deep blue and the air was crisp as they parked outside and went in.
The mall was quite empty.
They breezed through the aisles with their face masks on.
Indisible to people.
After they pulled out of the parking area in their car, her brother turned to her and said,
Do you feel like something's different?
And Lana took an emotional reading of her atmosphere and said,
That's so funny. I really, really do feel a shift.
There was no obvious logic to why this change occurred.
That's the funniest thing about life, she says, sitting on an outdoor sofa in a backyard in Los Angeles.
You can pray and pray and pray to feel better.
But for no explanation for why and when, all of a sudden, everything lifts.
Det är så fint att det är så många som berättar om att de var med om någonting som gjorde att de började må bättre.
Har han ingenting?
Nej, hon satt på den där parkeringsplatsen efter de hade varit i den här tomma gallerian.
Hon bara kände plötsligt ett lugn.
Det var någonting med att man hamnar utanför vardagen lite grann.
Och man kommer på att det finns någonting annat kanske, som jag kanske där på Sandsett Boulevard.
När man kommer liksom lite utanför.
Och hon då känner att hon har varit fast i den här jävla gamla skälen så länge.
Jag berättade ju det för den en gång när vi bodde där uppe vid Rudomsparken.
Att det brukade sitta ett barn i vårt trappuppgång, ett grand barn.
Han var liksom 85 år i ögonen.
Han hade sett för mycket.
Är du en gammal skäl?
Ett jättig gammal. Det är du också.
Nej, men jag har alltid tänkt det.
Men sen ända tills du en gång sa in intervju att jag var en glad skit.
Då fick man ju omvärdera sig själv ett gammal.
Nej, men mamma sa alltid att jag var betraktaren.
Det var ju också.
Ja, kommer du ihåg det?
I något av våra första avsnitt 2012 pratade de om att varje person har en innre ålder.
Och att det är avgörande att förstå den.
För att förstå sin egen utveckling.
Det är ganska lätt att kolla vilken ens innre ålder är.
Genom att kolla i vilken biologisk ålder man pikar.
En person som har den innre åldern 40 kommer inte att triva så bra som tonåring.
Men säkert så blir hon eller han mer harmonisk.
I takt med att det blir synk.
Men det här var ju tio år sedan jag sa det.
Idag tänker jag att det där är lite för enkelt.

Lannadelle Ray berättade ju om hur hon åker till den där gallerien.
Det är folktomt där och så får hon kontakt med någonting.
Det kan ju vara så att hon fick kontakt med den 16-åriga tjejer eller den 20-åriga tjejer
hon var innan hon blev världsberömd.
Som är grönt i de där gallerierna med sina tjejekompisar.
Och nu så har hon liksom kommit i kontakt med ungdomen igen.
Idena med permanent innre ålder är nog för enkel.
Idag tänker jag mer att det är nästan som att vi har ett antal rum i oss
där vi har olika rum för olika ålders till stånd.
Så kan man ju såklart ibland gå vils och hamna i ett av de där rummen.
Lannadelle Ray fastnade i gamlingsrummet liksom i 15 år.
Och andra kanske fastnar i tonersrummet i 20 år.
Men så är man då på en lugn plats i en halvtum galeria
och så hittar hon liksom en dörrväg in till det där andra rummet.
Alltså du fattar på väg när jag åker från skolan.
Då är jag ju liksom 65 år gammal.
Och de där rosa himlarna är ju omöjliga att nå.
När jag kollar på de där Lannadelle Ray fansen så känner jag...
Jag känner vred över att jag står och tittar in.
Det är för oretsvist på något sätt.
Att det har varit med om stängde in med här.
Det är så oretsvist.
Ja exakt.
Du är inte där. Du är fortfarande en betraktare.
Nej men det händer någonting sen.
Det är för att vid elvatidningen så börjar det surra i folkmassan.
Och jag rullar ner utan då.
Och jag förstår ju ganska snabbt vad som har hänt.
För det är en tjej som har tårar i ögonen.
De berättar ju att Lannadelle Ray kommer inte dyka upp.
Det är någon slags katastrof i hela gruppen så klart.
Och Lann har blävt om med ursikt på sina stories.
Hon kan inte komma av någon anledning.
Och man hör ju snyftningar och folk är förbannade så klart.
Och jag sitter där och kollar på deras ansikten.
Och jag känner att de känns plötsligt inte lika långt borta.
Det är för att du fattar när jag ser deras besvikna ansikten.
Det där är ju ungdom.
Det är ju där som är ungdom.
Att längta men inte få utlopp för sin längtan.
Alla de här kalldussarna.
Att vänta på någon i fyra timmar som inte kommer till exempel.
Att klä sig fin men som måste man ställa in.
Det var en kul tanke som jag fick där i bilen.

Här är jag suttit nu och tänkte att de är unga och jag är äldre.
Men tänk om vi faktiskt är lite beskälade.
Jag som är inne i den här jävla kampen.
För jag har alltid tänkt att den här familje-situationen har gjort mig gammal.
Att vara fast i den här jävla buren.
Att vara fastkedigad vid den här stensecken.
Medan andra får leva ut och vara unga.
Jag sitter i alla hundra gånger i buppsventrum.
Och har sett mig som hundra år.
Men tänk om den här skiten på något sjukt sätt har hållit mig ung.
Förstår du?
Det är ju det som är ungdom på något sätt.
Att längta och inte få ut den längtan.
I sådana fall menar jag att...
Jag vet inte.
Tänk om jag kan äntligen ta revansch lite på universum.
Om det där går att använda i filmen.
Tänk om det här går att använda.
När jag gör den här filmen som handlar om att vara ung.
Att jag kan använda de här åren.
Om jag bara då...
Som Lana Del Rey sjunger där.
Om jag bara vågar slänga in den här längtan i filmen.
I så fall kanske inte kampen har varit i onödan.
Du har väl inte missat Jan Andersson och Boyan historien, Anté?
Nej, jag har heller inte missat den lavin av intervjuer som gjorts med människor som ska tycka till ombråket.
Ja, det har varit faktiskt helt otroligt faktiskt.
Det har jag aldrig varit med om liknande, tror jag.
Det är väl vår egen Will Smith-skandal kan man väl säga.
Det som hände i måndags kväll.
När Jan Andersson förbundskaptenen i fotboll spårade ut totalt i ett eftersnack.
Med Niklas Id, Fredrik Ungberg, Sebastian Larsson och Boyan Jordic.
Jag tänker att alla människor har väl hört det här.
Vi får väl inte hålla på att gegga i det?
Nej, men kan jag spela upp rekordet?
För efter ett tag slutade man ju räkna hur många intervjuer som har gjorts.
Med alla från fotbollsexperter.
Till typ kändisar.
Hur känner du ifjännan Andersson?
Rekordet slogs väl ändå igår på Ekot eller Sveriges Radiosnyheter.
När reporten går fram och intervjuar sex åringar på gatan.
Ska man bråka om fotboll?
Nej!

[Transcript] Alex & Sigges podcast / 570. Glömma men inte förlåta

Förskullklassarna Sigge Bote, William Olofsson och Vigo Ström.

Det är rätt tydliga, men vad de tänker om det uppmärksammade fotbollsbråket mellan förvunskapten Jens Andersson och TV-profilen Boyan Jordic efter matchen mellan Sverige och Azerbajjan.

Tycker du att man ska få vara fyra stycken mot en?

Nej!

När Sigge, William och Vigo i nödingen spelar fotboll är fokus inte på bråk utan på att ha kul.

Berätta dem för P4 Göteborgs Hass Andersson.

Men det är otroligt.

Nu har vi hört alla. Vad fan gör vi, säger du som redaktionen?

Ja, vi går till sannolådan.

Det som jag slog såhär i alla fall, eller det som jag skulle vilja prata om det är ju egentligen det som hände dagen efter bråket när då Janna Andersson då i ångest hade sin presskonferens.

Jag vet inte om du såg den.

Ja.

Han var ångelfull.

Med darrande läpp.

Den här halsen sa han att det var fel och gjorde ett total avbön.

Han hade sökt Boyan Jordic hela förmiddagen men Boyan hade gjort sig oanträffbar.

Senare på eftermiddagen så hälsade han genom ett pressutskick.

Där han sa att jag kan förlåta men aldrig glömma.

Vad betyder det?

Det är okej.

Men då har han väl inte förlåtit?

Sann förlåter så måste du leda till länkning?

Ja, han tänker väl att intellektuellt så fattar jag såklart att det är rimligt att förlåta och det gör jag.

Men det finns ett är kvar i mig som han aldrig kommer att försvinna.

Det är väl det han menar helt enkelt.

Då säger han med andra ord.

Jag kan säga ordet.

Jag kan forma läpparna och stämbanden kan vibrera fram ordet.

Ja.

Men jag kan inte förlåta dig själv.

Jag vet inte om det riktigt stämmer.

Kan man inte förlåta och ändå...

Jag kan fortfarande ha kvar ett sår.

Jag förlåter dig för det du gjorde.

Men såret finns kvar.

Men då har du inte förlåtit i skälen?

Nej, men kanske.

Jag kan förlåta men aldrig glömma vad det är för en stark sänning.
Och jag tänkte att det var lustigt.
För mig förhåller du sig ofta precis tvärtom.
Jag kan glömma men aldrig förlåta.
Men har du inte tänkt på det?
Att det är så ofta.
Att ett namn som passerar förbi på Twitter eller någon på TV.
Och jag har ingen aning om vad han eller hon har gjort mot mig.
Men jag vet att det är något.
Det är något skit.
Jag såg på bokmässan förra året.
Jag såg att Isabel stål i en bar.
Och jag kände bara att...
Usch!
Jag har ingen aning om varför.
Det är något med henne.
Hon har gjort något.
Jag har glömt...
Vad fan var det?
Men jag är inte förlåtligt.
Jag går upp på hotellrummet och googlar Isabel stål.
Och då har hon skrivit någon sanslös sågning av föreställningen.
Älskar mig.
Det hände mig hela tiden.
Elin Grelson.
Jag läser en text av henne.
Det är något med henne.
Jag har glömt.
Men jag är inte förlåtligt.
Niklas Balö på TV.
Det har han skrivit något om mig.
Jag vet inte vad som är bäst.
Att kunna glömma men aldrig förlåta.
Eller att kunna förlåta men aldrig glömma.
Men jag gick på någon av oss torg.
Det var en demonstration för Ukraina.
Som jag stannade till vid en stund.
Och frågade någon vem som arrangerade.
Och det var då...
Han moderatern Hökmark.
Och Fredrik Malm.
Ja, Fredrik Malm.
Det är nog skit.
Ja, du kände det.

Ja, jag kände det.
Det var en obehag som sprids.
Utan jag egentligen kunde komma på varför.
Jag glömt.
Det är liksom redigerat.
Men mitt psyke har liksom märkt honom.
Som farlig, förstår du?
Ja, så jag gick hem då.
Och på vägen hem så sökte jag på hans namn.
Han är då en liberal riksdagsman.
Någon typ av hotjott.
Han är ordförande i utbildningsutskottet.
Och jag går in på hans Twitter.
Och då klarnar det då.
Jag är ändå nu minst.
Jag skrev en kronikom Petter Englunds text
om Ukraina för några veckor sedan.
Nej?
Nej, men skit det.
Det var en text som jag hyllade bara.
Så Petter Englund har ju åkt ner med en fotograf
med Paul Hansen,
ut till gränsen, till fronten.
Och hans textet därifrån var helt otroliga.
Så jävla levande.
Undra om Petter Englund har glömt
och slash eller förlåt i dig.
För när du tog heder av ära av hans bok,
jag minns.
Men det var ju faktiskt så jävla dålig.
Var det inte det?
Det var konstig framförallt.
Det var ju alltså 600 meningar,
eller 6000 meningar.
Jag minns att när man rostade bröd på 80-talet,
så brände man ibland brödet svart.
Ja.
Punkt.
Och sen var det tomrad.
Jag minns att ni hade rändskita 79.
Punkt.
Jag vet det.
Det var ju bara att det var så få texter
som hade järnkändning.

Det var väl det som var det stora problemet.
Ja, men jag tyckte i alla fall
att när texterna bara,
det var bland det starkaste jag läste.
Och jag skrev då att jag tyckte att kriget kändes
för att det känns generellt för ett fjärran
när man kollar på TV.
Och det är grå, håriga överstarr
som står och pekar på kartor i Stockholm.
Men med Petter Englunds text så var jag
plötsligt där, i lera, i dödsångestem,
med Stridsvagnarnas skott,
som, liksom, ven över huvudet.
Ja, det var ju redan ångest
att läsa,
jag var där.
Mm.
Och Fredrik Malm då,
han tog då en bild på rubriken,
idén,
till min krönika som löd.
Alex Scholmann, kolon.
Nu känns det som att jag har varit
i Ukrainas skyttegravar.
Och så skrev han då en egen kommentar.
Nej.
Men du har varit på styrplan.
Ja.
Jag tycker ändå att det är anmärkningsvärt
att en folkvald riksdagsmann
skickar ut den typen av tweets.
Alltså, vad är det för nivå,
Fredrik Malm?
Ja.
Höjd dig, för fan.
Alltså, det är sorgligt.
Eller, alltså, håller du inte med?
Det är en sak,
om jag har skrivit en polemisk text,
mot liberalerna eller
mot tideravtalet.
Men jag skrev alltså en text
där jag hyllade en annan skribent
som hade varit i Ukraina.

Det som är speciellt här är att han är ordförande, utbildningsutskottet. Han är inte bara en i den där mörka massan av hatar, utan han är liksom en, han är, vi har valt om att sitta där. Och under, på arbetet, så sitter han och skriver såna här tweets. Det är liksom, det finns något sorgligt över det. Det är faktiskt utställd. Men jag ska komma tillbaka till Fredrik Malm. Men jag ska bara först säga att vi är dåliga på uppföljningar i den här podden generellt. Där måste vi bli bättre. Vi kan liksom sluta ett segment mitt i någonting och sen så släpper vi det och så berättar vi inte hur det gick sen, för att vi vill vidare. Ja, men jag skulle idag vilja ge en uppföljning på hur det sedan gick med den här historien om när morfar skrev att min mamma var en hora. Kommer du ihåg att jag berättade det i podden för några veckor sedan? Just det, din mamma blev ihop någon kille, Bosse. Bosse, Bosse. Som hennes pappa inte approved av. Ja, för han var en bondgrabbiga. Just det, och då när din mamma kom till skolan så satte lappar Lisette Schulman i en hora och hon misstänkade att det var hennes pappa som han satt upp dem. Ja, hon såg ju att det var hans hanstil. Lisette Stolpe stod det nog. Just det. För att han först, tror jag, 20 år senare. Ja, just det. Den här historien skrev jag om i Glömmej.

Och då var det då en reporter på Tingen kvartal, Högurtidningen, som bestämde sig för några månader sedan att kolla upp detta. Om detta verkligen stämde. Lisette, du berättade ju på den. Ja. Ringde du om någonsin, Bosse? Ja, men det nu som uppföljningen kommer här, det är så jävla spännande ju. Ja, spännande. Ja, kul. Stor det bara då att Stolpe skrev då. Han var då lärare i den där skolan. Han skrev ett litast Stolpe i en hovra för att han var så arg på att mamma var uppe med Bosse. Mamma revning nedlapp en dagen efter. Så var det en nylapp som morfar hade skrivit där det skulle gå att mamma var en hovra som hon då revningade. Och efter ett tredje dan typ så gick hon till rektorn och så blev hon då förflyttad. De fick byta skola för att det inte går att ha en skola där en lärare slash pappa skriver att dotten i en hovra på anslagstavlan. Ja, det är det. Och reportern på kvartal hade då för att intervjua alla elever som gick i mammas klass. Alltså, det var ett stort projekt ju. Och till slut så nodde då det här med en gammal vän till familjen hörde av sig och sa att han har fått ett samtal från den här reportern. Och jag tänkte då två saker samtidigt. Jag tänkte snart ringa han väl med då den här reportern. Och vad säger jag då? För hur var det egentligen? Ja, det här är ju då mammas berättelse. Så den behöver inte vara sann. Alltså, det skulle ju kunna vara så att mamma ljuger ju förstås. Eller att hon har glömt eller att hon kommer ihåg fel. Men det här, men inte innan du fortsätter

det är ju för märkligt där. Du måste förklara för mig hur en reporter kan se något slags nyhetsvärde i. Fördelser är inte ni sett här längre. Så det går väl inte att nå sin hundra procentet vet om hon var med om det här eller inte. Och om hon rent till det hade ljugit men även om hon hade ljugit så är det ju fortfarande så att det står roman på omslaget. Ja, jag vet. Eller? Nej, jag vet, jag vet. Men oavsett, även om det är en roman så tror jag att det där... Alltså, jag tror att det där har hänt. Eller jag har alltid trott i alla fall. Mamma berättade det. Och jag dubblar och kollar det. Jag ringde till Kalle och jag bad honom åt det som för mig. Mamma åtgav historien. Och det var ganska precis som jag åtgav den för dig just då. Och om hon då gör varför skulle man fiktigt inte gå ihop liksom. Och om hon nu hade ljugit tycker kvartalet att jag ska hålla ansvar för det. Eller menar om att jag har ljugit utan att mamma inte har sagt det obeten att jag bara har hittat på någonting. Jag visste vad kan det utill din. Men så berättade jag ju om det här i podden. Och ett par dagar senare så fick jag DM från en av buses döttrar som då är en poddlyssnare. Och det var jättespännande. Hon sa ju då så här. Hej, vi har bytt kontakter till en kvartal angående historien om vi sett vår pappa Bosse. Jag kan bekräfta att historien om lapparna på skolan är san. Tyvärr är Bosse inte i livet. Men han berättade historien flera gånger

och hans bror har också bekräftat.
Hälsningar från Bosse
stöttrar. PS, han kom från en
arbetar bakgrund. Men var ingen
bondpojke om nu rätt ska vara rätt.
Okej, så då är saker nu i världen.
Ja, det var ju så underbart.
Det hade hänt.
Och då var det saker i världen.
Tänkte jag
fram till sitt torsdag
så fick jag ett mail då
från reporten ifråga.
Han heter Leo
Lapin eller
Lapin. Och
han ville då boken intervju.
Han föreslåg
Onsta eller torsdag helt
på kvartalsredaktion.
Det var jag brott om.
Han ville skyndsamt få till
antalet.
Och jag frågade honom vad ville
det intervju mig om? Vad handlar
det om? Och då svarade han då
och nu läser jag. Jag måste prata
med dig i angående några oklarheter
kring dina romaner. Glöm mig och bränna
mina brev. Jag skulle behöva
dubbelkolla en del påståenden med dig.
Ja, då svarade jag så här.
Varje gång någon vill
citat dubbelkolla påståenden
i mina romaner så svarar jag
samma sak. Det är just romaner
och att de ska ses
om sådana. Och det är nog
fortsatt min generella hållning är
rädd. Men skickar jag
dina frågor på mejl så kan jag
titta på dem. Alex.
Vad säger du?
Än så länge gör vi sköten med

då eller? Ja, det var kul.
Att du skrev är jag rädd.
Ja, men jag tänkte
jag är rädd för att jag vill inte
bli besviken att jag inte kan
hjälpa honom. Att jag inte har lustat
svars för romaner.
Ja, men han stod då på sig
och
han sa att det var viktigt och så
där. Man skulle publicera
och han ville verkligen att jag
skulle titta på de här
påståenden. Men han vill inte
mejla dem för att han vill ha
dig där fysiskt. Ja, precis.
För att kunna finta dig och hålla på. Ja,
precis. Jag trodde att han ville
ta mig med gardinera på en sätt.
Och jag kände inte till den här reporten
om honom och
handlade på hans Twitter. Och hans
typ femte inlägg ovanifrån.
Vet du vad det var? Nej.
Jag hade retweetat Fredrik
Malms inlägg om att
nej, men du har varit på styrplan.
Okej, han har inte förlåtit
och inte glömt någonting.
Precis, jag kände ju då att det här är
han kan inte tycka om mig
helt enkelt. Det verkar vara grund
i ställningen. Och då är det ju
läskigt. Det är svårt att
upprikta kolonistik kanske.
Kan han vara någon Svenstolpe
fan som tycker att du har dragit
Sven i smutsen? Ja,
kanske. Men jag vet inte, han är 22
eller sådär, 23 år. Väldigt
ung. Men med Stolpes ansikt
är det inte att du gör att det är hela
ryggen. Ja.
Okej, vet du vad jag skrev då?

Eller är du uttråkad? Nej, det är spännande, som fan. Okej, bra. Då skrev jag så här. Det är inte min mening att vara motvalls här, men som sagt när romaner, de är märkda som romaner på omslaget. Och om jag inte minns fel så betonar jag även detta i efterord. Att böckerna är att betraktas som romaner. Därför blir hela upplägget undrigt för mig att jag åtta år efter att jag skrev en roman anses vara redovisningsskyldig. Och jag måste dessutom säga detta. Jag kände inte det så bra, men jag gick in på din Twitter och såg att en av dina senaste åtgärder var den här retweeten. Men nu, det här är lite ordrikt tycker jag. Varför ska du ge det? Ja, jag vet det fan. Då är det rätt. Och jag fortsätter ju. Hela upplägget att hitta fel i mina romaner i kombination med retweeten och vad man gör är lätt att tro att det inte riktigt är sannolistik som idén här, utan något lite mer agendadrivet. Och då är det som du kanske förstår svårt för mig att motivera, att medverka. Hade anslaget varit uppriktigt hade det kunnat kanske bli en intressant samtal, eventuellt i gränsen mellan fiktion och autofiktion. Men som sagt, jag får en känsla av att det är inte det du är ute efter här. Fuck off. Nej, det sker jag väl inte, men det var väl ungefär det som var andemeningen. Ja, då svarar han då. Jag kan försäkra dig för att för min del är det sannolistik som är målet här. Jag är inget personligt mot dig. Jag visste knappt vem du var innan jag läste dina böcker för två månader sedan. Så du kan vara lugn

att det inte är en smutskastningskampanj
Fredrik Malm's tweet tyckte jag
var lite lustigt bara och
om vi ska vara helt ärliga.
Rubriksätterns rubriks
som snudde på stötande.
Jag fattar inte varför
det ska vara stötande. Men varför kan du
retweeta om det rubriksättern här vill åt?
Retweeten skadar i dig.
Jag vet. Ja, men
det som du var inne på här, jag kände
samma sak. Fan, vi håller på att skriva det.
Varför kan jag inte bara... Det är min
absoluta hållning att det är romaner
och jag måste... Jag kan inte
sitta här nu och hålla på
och dividera
om det.
Nej, du födde ju bästen lite.
Jag vet. Och precis då, för jag var
nyfiken på det här togbefallet, så jag ringde
en gammal kompis,
G.A.V.
För jag var... Leif K.V.
Persson och
i vårt långa samtal,
hjärtligen, inliga samtal som jag hade.
Nämndes jag.
Nej, han brukar aldrig nämna det
i vårt samtal. I början av vår
vänskapssal är ju ofta
honom ska hålla det bortifrån, men nu
nämner han inte det. Honom, som byggde
min hemsida, nere eller mindre gratis
och som jobbade dygnet runt till två
veckor för mig, honom ska hålla det
långt bortifrån. Ja, precis.
Av någon oförklarlig anledning.
Han sa inte så. Nej,
men då så...
Nej, han hästar inte det eller någonting
sånt där. Nej. Ja, men i
vårt samtal så... Då berättade

jag om det här för att han kanske kan ge
mig råd. Ska jag liksom
svara honom? Ska jag
gå med på den här intervjun och
titta på de här sakerna som man har hittat
som inte stämmer i mina böcker
eller ska jag inte det?
Ja, då sa han ju, då
blir hon bra åt helvete.
Det var det. Det var G.V.s råd.
Och då sa jag, men ni kan även inte göra.
Och då sa han, men det fattar väl vilken idiot
som helst att den författade
mig att blära om i sitt material.
Annars är det ju en telefonkatalog.
Han eller hon skriver.
Och det är väl inte en biografi,
för han har inte läst att bränna alla mina brev.
Nej, det är en roman då.
Så har jag. Och då svarar G.V.
Jag har med benområdet helvete.
Och jag berättade då för G.V.
Att jag skriver, för jag har tagit fram
bränna alla mina brev.
Som jag inte har sett till på ett tag.
Och så läser jag för G.V.
Vad jag skriver i efterordet.
Ibland har jag förenklat händelserna.
Andra gången har jag ändrat teknologin.
Historien utgår från riktiga människor.
Den grundar sig i ett material
som återgår av händelser.
Men det är också viktigt att säga
det är en roman.
Och då svarade G.V.
Nu måste han svara.
Att det framgår i efterordet.
Ja. Och då lägger vi på.
Men det är någonting som...
Det var kul om du lekte
med honom lite.
För att skicka den här
länken till Jimmy Stewart's
hunddikt.

Och kommenterat.
Bara den länken.
Bara för att se vad som händer.
Vad ska han svara då?
Han skulle svara någonting trevligt.
Han tänker att det är en
utstökt hand.
Ja, fin dikt.
Hur blir det på tors då?
Han skulle ju svara snabbt.
Följ en tår här.
Följ en tår här.
På kammaren.
Det är i alla fall någonting som jag vet
att jag inte kan släppa det där.
Att jag vondas.
För att han sitter där och håller på
kocka ihop någonting.
Och eftersom han hade fel om bosse
och den historien.
Så kan han ha fått fler grejer än bakfoten.
Det är väl inte helt orinligt.
Tänk om man nu kommer med en text
fullaktiga anklagelser.
Ja, det har jag inte ens tänkt på.
Det är ju faktiskt obehagligt.
Är det inte dumt om jag inte
bemöter och korrigerar?
Jag vill fortfarande inte
gå och möta honom
om jag har något korts för att
höra på kvartalsredaktion.
Jag skriver då.
Du kan väl skicka det du vill ha svar på.
Och igår kväll då
så kom mailet. En liten bomb
måste man säga.
Det är 17
anklagelser punkter.
17.
Från de två böckerna bara? Eller allmänt?
Nej, det handlar om brännade mina brev
och glöm mig.
Och jag blir ganska skockad av

att han har fått lite grejer
om bakfoten. Han har inte materialet.
Han lider ju av en sak.
Att brännade mina brev bygger på
framförallt två källor. Det är då breven
mellan Murmur och Olof.
Och Olofs dagbok från 1932
som man inte har.
Men det gör ju mig ännu mer nyfiken
när det här stammar ifrån. Är det någon slags
magkänsla då bara?
Eller har han pratat med folk?
Han har pratat med en massa med folk.
Som säger att du får med osanning?
Ja, kanske.
Och du får inte missförstå mig nu.
Brännade mina brev är ju
sprängfylld av
konstruktioner och omöbleringar.
Fiktiva gestaltningar.
Häftningar.
Den är ju skriven som en
detektiv roman där detektivarbetet
inte alltid, men ibland är konstruerat.
Det är helt enkelt en roman
som bygger på faktiskt material.
Exakt så som jag säger.
Att det är på boken som slag
och i efterordret.
Så jag fattar då
igår kväll att jag måste
svara för härmedlet.
Så jag sätter mig och jag skriver.
Och skriver.
Och skriver.
För att reda ut alltså, förstår du?
Och det du gör är att du till exempel tar
bosse och berättar att
jag har fått höra det här
från de här källorna.
Eller hur går det till väga men nu?
Ja men alltså, angående bosses då
säger han ju så här. Det är fråga nummer 11.
Har du varit i kontakt med bosse Ervander?

Bosse Ervander är ju död.
Och det vet ju han om.
Eftersom
bosse Ervanders dotter sa ju att
kvartalsreporter har kontaktat mig.
Då har ju hon dels sagt att
historien om lapparna är ju
sann. Det sa min pappa.
Och min pappa är död.
Jag fattar inte varför han frågar
mig om jag har varit i kontakt med bosse Ervander.
Och sen så säger han då, och det här är nummer 12.
Hur förklarar du att ingen som gick
på mjöl på gymnasium minns den här
händelsen?
Inte ens lystats närmsta vänner
på gymnasiet minns detta.
De minns inte heller att din mamma och bosse
slutade på skolan, tvärtom
jag har folk bilder från studenten där de
är med. Jag har bilder även om
fotografer. Har du någon tank
om hur det kommer sig? Så han hävde
då fortfarande att det här inte har hänt.
Fast en bosses dotter
har hört både från
sin pappa och kom från sin
farbror vid flertalitet
från att det har hänt. Men vänta
det här är för snurrikt nu.
Du har ju bara vidare befodrat
släktberättelser. Ja.
Det är frågan nummer 10.
Hur fick du reda på berättelsen om lapparna
som du stod hovra på? Har du
läst alla stolpen snitt i fyra verk
som du säger i intervjuer? Du har även sagt
att du innan dess allra hade läst
något av stolpen. Men Sati Segeklund
i intervjun i Bonn, att du hade
läst en del av honom.
Det är så svårt att säga, har jag
läst alla?
Det förstår jag.

Jag hamnar ändå. Jag är då i hans makt.

Jag har väl läst de flesta, tänker jag.

Skummat igenom några kanske.

Kan du inte börja från en helt annan sak?

Det är ju att den här artikeln publiceras.

Skulle den verkligen skapa ringa på vattnet?

Jag vet inte. Inte vet jag.

Det som händer

i natt, det är ju att

jag tappar i koncepten.

Varför ska jag svara på hur många böcker jag läst av honom? Du påstår

i boken att du fick hela stolpa

arkivet utlämnad vid Uppsala

universitetsprivetek. Men personalen

där menar att de aldrig gjort detta

visst omöjligt.

Kommentar.

Jag svarade

så här.

Jag minns inte om det var hela

arkivet. Jag trodde.

Det var en jävla massa låder som de

körde fram. Men om det var hela

arkivet, det vet jag inte. Jag är så

rädd för att ljuga också nu.

Det är nästan som att du borde

svara på den här frågan. Borde du

skicka 17 frågor tillbaka?

1. Hur mår du egentligen?

Det är ett tal som jag nämnde i en

intervju 2011. 2.

Hur mår människorna runt omkring dig?

Det är ju mer relevanta frågor än

de som han ställer.

Jag vet. Men jag är ju helt och hållet vimse.

Men sen så har han då rätt då,

ibland.

Till exempel du säger att du hittar

följande formulering i Svenstolpe's

Memoirs, Kolon, sommaren 1932

utsattes jag för ett sexuellt attentat. Men detta står inte.

1.

Ett sexuellt attentat av en samvetslös man mot en ung, förvirrad giftkvinna.

Då undrar han då, har du gjort om citatet?

Ja, det har jag då.

Det får man göra i en roman.

Ja, precis.

Men det är någonting större som i Göringen här som är problematiskt för, för konsten är stort.

Jag håller själv på med en bok som jag berättade om. Där huvudpersonen som jag skriver i boken är 5 våningar under jorden.

Där hon jobbar. Men det finns ju inget sådant uppspräckte arkiv under Prada-Museet. Det är arkivet för i en separatbyggnad. Men menar du att jag behöver skriva då en not i slutet för att slippa sådana här galningar? Alltså, OBS det här är en roman, det finns inget undgjulst arkiv i Prada-Museet. För att annars kanske kvartal skriver en artikel då.

Här är lögnerna i Segectens nerevan.

Men vad händer, variant teoretiskt, om du skulle svara på alla 17 hittepå, hittepå, hittepå, hittepå och så vidare hela vägen.

Det hade kunnat vara mer konstruktivt känner jag, nästan.

För då får du fram en poäng så att säga. Du givar en tesimål att du är fri.

Att göra vad du vill.

Jag vet, det som är det som är helt fel när jag

skriver det här svaret, är att jag spelar på hans regler.
Det som jag själv har accepterat. Nej, jag har skrivit en biografi. Nej, det är ingen roman. Och jag måste fan ha koll på grejerna. Den stora grejen då är då i alla fall den här dödslyckan, billyckan, som jag varit modförsök. Det vinner inte minst det från boken eller filmen. Svensk Stålper tar Karin i bilen och kör då medvetet ut för ett stup och de skadar sig illa. Han gör det i Galens Vartskjuka. Och då har man hittat då, kommit fram till, och det har jag också berättat om i intervjuer. Det här är ett tydligt exempel på när jag ändrade teknologin och det hände då ett år tidigare. Och det som nu den här reporten på kvartal vill förestå är att det inte har hänt alls och han vet mig om bevis då på att det faktiskt har hänt. Och jag har ju bevis på det. Jag har ju dels så har jag ju ett brev som Svensk Stålper har skrivit i sin mamma där han ber om pengar för en ny bil där han erkänner förrän att han erkänner förrän att jag körde bilen medvetet ut för stupet för grund av allt skit som...
Ja, det svarar du då?
Ja, och sen så bifog jag också en sida från Olof Lagerkrands dagbok där Olof berättade att Karin berättat om detta

att han med flit körde bilen
av vägen för att
döda sig själv och henne.
Det var det för att om han du säger
att det inte har hänt och då
känner jag att du måste ju berätta
att du har det.
Och sen så är det då fråga efter fråga.
Jag skriver för mitt liv, jag skriver för
mina böcker, för mitt legacy, förstår du?
Men till slut då,
efter
sex timmars arbete
tidigt i morse
där jag gör
det jobb som reportern inte har klarat av
så tänker jag, vad fan är det jag håller på med?
Vad pysslar jag med här?
Jag har skrivit en roman som
utgår från dokumentärt material
så jag
markerar hela mitt svar, mitt dokument
och trycker på enter så att
allt försvinner.
Och så svarar jag istället
det här var mitt svar.
Är du med?
Det svarar på dina frågor, men kom sen på att
jag redan svarat på allihop
för fem år sedan
i efterordet tillbrennad av mina brev
och de raderna får fortsatt bli min enda kommentar.
Ibland
och sen sitter jag då ur efterordet
Ibland har jag förenklat händelserna
andra gånger har jag ändrat teknologin
i stor utgång från riktiga människor
den grunder sig ett material som åtgär
autentiska händelser
men det är också viktigt att säga
det är en roman.
Det är också viktigt att säga det
på sturerplan.
Smiley.

Vi sponsorar
Vasa 1628
och det här är lite kul för du vet
bakgrunden.
Den 10 augusti 1628
så sköset
Gussas den andra Adolf
det här mäktiga krigskeppet Vasa
Jag tror att 98%
Ja men jag tror inte att 98%
vet att en spritflaska
följer med skeppet ner
i djupet.
Och liker det bland alla de här
skeleton och kanonerna
i 333 år
men 1968 när man bärjar
skeppet så kommer den här
flaskan upp till ytan.
Man bara upp den här jävla tändflaskan
och så inser man då att innehållet
är världens äldsta bevarade
sprit. Nästan 400 år gammal
och som då
har varit en hemlighet för allmänheten
Är du med med? Det vet väl inte 98%
Och så har man alltså kunnat sätta
igång en nyproduktion av Vasa
brenvin. Man kan dricka det
som 600-tals människorna drack.
Otroligt, det här var
jag tar tillbaka, jag visste inte detta
Det här dricker man då som en snaps
Eller som en aveck
Det dracks ju som medicin
då för 400 år sedan
mot huvudverk och
orolig mag och sånt där
medicin och inslag av ek.
Ja och Vasa brenvin finns
på de flesta systembolag
och man kan också
köpa via beställningssortimentet
Det måste bara tillägga att

alkohol är mycket beroende framför kallande
Det visste du och du måste
alltid vara över 20 år för att konsumera
det, det visste du också. Och när du
gör det drick med måtta
Ja, med det sagt
Tack Vasa 628
Tack, hej hej hej
www.offerta.se
Det är absolut bästa sättet
Vågar jag påstå att
hitta hantverkare
städfirmer och flyttfirmer
med mera. Ja, jag vet
Det känns ju återigen
som att det är lite köp
med bäställdarens marknad
att vi nu kan i lugn och ro
få välja. För jag har varit med om det
som att man hittar
äntligen en hantverkare och så får man
nöja sig med honom eller henne
i ett annat läge. För hur går det till?
Ja, till och med finns det
10 000 tals omdömen
från tidigare kunder så man kan
se vilka av de här anslutna företagen
som har bäst betyg, toppbetyg
eller vilka som inte har det. Men hur
går det till? Ja, men vanligtvis
kanske folk går in på Google då eller
frågan om kompis. I och med
Offerta så kan man då få
direkt kontakt med de företag som är
tillgängliga och som kan hjälpa en med
exakt det uppdrag som man vill
att det ska bli utfört. Så man går in
på offerta.se, man lägger ut
sitt uppdrag, alltså till exempel
jag ska byta ut pappen mot plåt
då går man in där och så skriver man
det och då får man då
offerter från, jag har testat
det här, det går

väldigt fort och omedelbarts
fick jag i alla fall offerter
från en rad olika hantverkare
när det handlade om att bygga en
utebänk till en terass
jag hade för ett år sedan. Av plåt?
Nej, det var träd
och då kan man då i lugn och rolig
välja braka och
titta på de här olika färterna
vad de kostar, man kan se
vilka de här byggföretagen är
också där. Det är otroligt
tryggt och
känns säkert. Som du har fortfarande tvila
vid det här laget, gå in själva på
offerta.se
och kolla själva. Tack och färd!
Vi är spansade av Plutotv
Jag ser vad kul att vi egentligen kan
göra reklam för en 100% gratis
streamingtjänst.
För det känns som att vi lever i en
värld när man redan nu har
samlat på sig några
abonnemang.
Vet du vad, det är inte bara gratis.
Man behöver inte ens starta ett konto
för att använda tjänsten. Det är
så fiffigt. Ja, det visste jag inte.
Nej, man går bara in på plutot.tv
eller så laddar man ner
Plutotvappen på sin smart tv eller
telefon eller i någon annan device
och så kan man börja streama helt gratis
mera samma. Jag tror att de har
över 5000 timmar underhållning
i form av film och tv
och serier om demand.
Massa med innehålliga, men också nytt då.
Jag såg att i förra veckan
så hade ju Paradise Hotel
fränjär.
Ja, men för att slå ett slag

nu för Paradise Hotel, det är sensationellt. Att den går exklusivt och helt gratis på Plutotv. Och det är nya avsnitt från måndag till ånsta. Kommer du ihåg att linda den här legendariska reality tv-karakteren? Ja, vilken jävla människa. Där hittade du de guld. Ja, gå in och upptäcka vem som är det, den nya linda. Pjälv dem att ladda ner Plutotvappen på din tv eller telefon eller på vilken device som helst. Tack Plutotv! Hej hej hej! Har du sett det här klippet som har blivit viralt i veckan från framgångspodden när han har inspiration, när Napalros har inspirations föreläsaren och Life Coaching JP eller JP måste han väl leta för han är svensk JP Phillips. Nej. I studion. Nej, vad händer? Det här skulle vara intressant att höra vad du känner det är spännande. Det är mycket som händer på de här första två minuterna i avsnittet. Varmt, varmt, varmt, välkommen till framgångspodden Ingenminden, Legendan. Här sitter han. Ingenminden David JP Phillips. Tack Alexander. Jag är så laddad att vara här. Grätenskvett på toaletten innan jag gick in hit. Det gjorde det. Wow. Hur kändes det då och varför? Vad gick i huvudet? Det var som jag sa till dig, att kan jag få gå ut bara 5 minuter och pryma mig själv. Och så gick jag ut och så repeterade mitt varför om att jag ville att andra människor ska må bättre.

Och så sa jag så här till mig själv
att om inte du och jag
om inte jag levererar
det människor vill höra nu så kommer du
att kunna påverka hundratusentals, kanske
miljonentals liv på ett inte
önskvärt sätt. Säg vi rätt saker.
Så kan vi förflytta människor under det här
samtalet. Och då grät jag.
För jag är inte så kraften i det.
Det var häftigt.
Fint att du delar med dig.
Inga följdfrågor på det?
Nej.
Men det är ändå
fan vad det vore skönt.
Om vi kunde liksom
varje vecka när vi poddar
tänka så. Vi gråter lite.
Därför att vi vet
vad vi skulle kunna göra
och det blir också en tyngd över oss.
Om vi inte lyckas
så kan vi skapa
en stor sorg där ute.
Det är väl det som jag tycker är mest spännande
med det här. För hade det varit en sak
om man sa att det hade varit knäpp nog
jag grät enskilt. Jag tänkte
potentialen i det här samtalet.
Vi skulle kunna lyfta
hundratusentals. Jag vet inte vad han får
miljoner ifrån menar han att det blir
folk påverkas i andra hand.
Någon lyssnare blir på gott tumör
och gör därmed sina med människor
på gott tumör och så blir det miljoner.
Framgångspaderna har väl inte mer än hundratusen
när det är mycket miljoner.
Men han säger då att han gråter
också för att han tänker på att
om de säger fel saker, om jag talar
om rätt, om de säger fel saker
så kan de skapa mig hem.

Det kan bli ödeläggelse.
Men vad skulle det kunna vara?
Vad bär han på för sjuka grejer?
Som han måste gå upp och tåna
och samla sig innan så att inte de kommer fram.
Han måste hålla ner
i högerhandeln.
Men med det här nu, om han skulle börja
att stänga av, oj vad obehagligt.
Ingen skulle väl...
Ja, han kanske har några mer lömskstiser
om han börjar liksom smyga in
nazism. Det får han inte göra.
Han måste samla sig först.
Men vänta här nu.
Smyga in nazism.
Var det en är så måste han
samla sig innan så att det inte
går snett den här gången.
Så att miljöontag som är en skörlidare
av det.
Men han kanske bara är ovanligt
liksom respektfull mot lyssnarna.
Han tänker inte utsätta
framgångspoddens lyssnare
för något trist.
Det kanske är det han menar bara. Det får inte
hända att de får en tråkig timme.
Kan vi lyssna på det igen? Vad är
han säger exakt?
Jag är så laddad att vara här.
Jag grät en skvett på toaletten innan
jag gick in hit. Det gjorde det.
Wow. Det var som jag sa till dig
att kan jag få gå ut bara 5 minuter och
primea mig själv. Vad är det för en del?
Vad är det man gör då?
Alltså att man kommer i sitt prime kanske.
För att han blir sitt bästa
tillstånd. Ja just det.
Att vara på topp
under edge. Och så sa jag så att
mig själv att om inte
du och jag, om inte jag

levererar det människor vill höra
nu så kommer du kunna påverka 100 000
tas, kanske en miljon tas liv
på ett inte önska kanske.
Ja nu för att det är ett, han har ett jättemörkt
tryck inom sig. Och man måste gå in
på toan och titta sig spegeln och upprepa
sitt varför. Alltså
svaret, jo
därför att han ska påverka folk
positivt. Han måste påminna sig om det.
Så att det inte blir negativt.
För jag menar när du är gest hos
Aniston de Mina
du måste väl inte gå in och prime
dig själv på toan och påminna dig
själv om att, för du har väl det redan
mera i så att säga. Ja kanske.
Men kämpa emot en väldigt mörkt kraft
låter som. Om man inte går in på toan
eller sådant. Nej men jag menar
att han kanske tror att
hans kraft är större än vad den
självverkat är. Alltså att han,
vad skulle kunna hända
alltså på riktigt.
Hur skulle han kunna påverka
en miljon människor åt fel håll?
Jo men till exempel, som life coach så skulle
han ju kunna få folk att,
om han blir misstolkat så kanske folk
lämnar sina fruor och element då.
Eller lämnar
sina jobb fast man inte borde göra det.
Okej okej. Det bygger väl på att han
tror att folk verkligen gör det han
säger då. Ja precis,
han är, precis
han har sina lärjungar.
Han har en gova och det är att folk lyssnar
på honom slaviskt och därför måste han
hålla tungan rätt i mun.
Ja han kan ju till exempel inte säga följ din
dröm kanske bara så där slarvigt.

Det är för att om någon har en dröm
om att bli ihop med grannfrun
så kan det krossa en familj. Man kanske ska
frånhålla sig att följa den drömmen då.
Man måste verkligen tänka efter då.
Kan du hoppa in lite längre
i samtalet, bara så man får
ett grepp om vad det är för typ av råd
som han ger då. Nu när han har primat sig.
Häng med på det här.
Den mäter hur många steg du tar självklart.
Den mäter anningsfrekvensen.
Den är mäter puls.
Den mäter söm, rämd som djup som lät söm.
Självklart. Ja han vill inte
tipsa om fel stegräknare.
Då kan du röka
samhället.
Det är råd och rön.
Han är konsumentupplysningsperson
som inte vill tipsa fel.
Hur hade det påverkat dig själv?
Om man hade levt så?
Inför en pågningsspelning till exempel?
Man hade varit väldigt orolig
hela tiden för
att man håller
en lite osäkrad granat.
Nej, man håller
en lite segelbåt
som finns i plaskor
i handen.
Om man vet att
man kan krossa den här som helst
så måste man vara försiktig.
Man bär på en enorm styrka
och makt.
Med den makten
kommer ett annat svar.
Han bär ju på miljonplatssjälur
i sin handflotta.
Ja, jag menar det.
Så att han gråter kanske inte för att han är rörd
utan han gråter för att han är ledsen

för att det är så tungt att bära det här.
I så fall så måste vi verkligen
inte skratta åt honom
i en fruktansvärt började förstås.
Han har slutor här.
Du är kul att ha dig med.
Det är alltid kul att prata med dig.
Ja, verkligen dig också.
Vilket jäkla kanon har snittublev.
Det är små saker som blir stora saker
som verkligen förändrar
det sättet man väljer att vakna upp till varje dag.
Eller de besluter man väljer att ta.
Eller hur man gör sitt liv lite bättre
på den här också väldigt begränsade
tiden vi har här.
Det jag ska säga är så här, snälla, snälla, snälla, snälla, snälla, snälla.
Gå inte runt och lid längre.
Gå inte runt och lid längre.
Ta tag i din hjärna.
Ta tag i din hjärna.
Styr upp den så som du vill ha den.
Nu.
Stort tack, det är ju på Phillips.
Han pratar om sig själv där.
Gå inte runt och lid som jag.
Det är jätte, jätte, jätte, jätte, jätte, jätte, jättejobbigt.
Jätte, jätte, jätte jobbigt.
Snälla, snälla, snälla, snälla, snälla, snälla.
Gå inte runt och lid längre.
som bär miljontals skälar.
Det är det du ska svara den där journalisten för kvartal.
Vad?
Jag gick ut och grät en skvatt här.
Primade mig.
Inför att skriva era möjligt.
Primad?
De hundratusentals potentiellt miljontals människor
får kunna påverka så.
Din artikel och mitt svar.
Där har du det.
Ja fan, det är undvara.
Du löste det.
Du menar att jag gjorde det?

Det gjorde jag.
Nästa gång ska jag göra ett nytt försök för att vi ses med veckan.
Hej, hej, hej!
Vi gör vad du vill.
Vi travelar alltid.
Vi hittar alla djurplatser.
Vi har en parti.
Vi dansar fortfarande.
Jag pickar alla djurplatser.
Och alla djurplatser.
Det är din favorit.
Jag drar en parti.
Det är din favorit.
Du verkligen måste sänka?
Du är mer stark än du är.
Om du bor i mitt sds
och jävlar
du måste inte
At cooler than you think you should
You're brighter than the brightest stars